

28 Φεβρουαρίου 2020

Εξομολογηση με καρδιά συντετριμμένη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ένας ευλαβής μοναχός, απ' το βουνό του Ολύμπου, λεγόμενος Σωφρόνιος, ήρθε και μου διηγήθηκε κάποιο συμβάν, όμοιο μ' εκείνο που είναι γραμμένο στο ιερό βιβλίο της Κλίμακος. Μας αφηγήθηκε δηλαδή, ότι στον Όλυμπο υπήρχε κάποιος Γέροντας πολύ ενάρετος, πραγματικά θεοφόρος, στον οποίο σύχναζαν πολλοί αδελφοί μοναχοί, για ν' ακούσουν απ' το άγιο στόμα του λόγους ψυχικής σωτηρίας.

Καθώς, λοιπόν, καθόταν οι αδελφοί και άκουγαν τον άγιο Γέροντα να τους ομιλεί πάνω σε θέματα ψυχωφελή, ήρθε και κάποιος λαϊκός, έβαλε μετάνοια στον Γέροντα και στάθηκε παράμερα. Όταν ο Γέροντας τον παρατήρησε προσεχτικά και τον ρώτησε για ποιό λόγο ήρθε κοντά του, εκείνος απάντησε:

-Ήρθα να εξομολογηθώ τις αμαρτίες μου στην αγιωσύνη σου, άγιε Γέροντα. Ο Γέροντας τον ξαναρωτά:

-Θέλεις να τα εξομολογηθείς ιδιαιτέρως, τέκνον μου, στην μετριότητα μου, ή μπροστά σε όλους τους αδελφούς;

-Αν εσύ το θέλεις, τίμιε πάτερ, δεν διστάζω να εξομολογηθώ τα κρίματά μου μπροστά σε όλους τους αδελφούς.

-Τότε, του λέγει ο Γέροντας, λέγε, τέκνο μου, χωρίς να ντρέπεσαι καθόλου.

Άρχισε, λοιπόν, ο λαϊκός να λέγει όλα τ' αμαρτήματά του, ακόμη κ' εκείνα που δεν επιτρέπεται να φτάνουν στ' αυτιά των ανθρώπων ή να γράφονται. Όταν τελείωσε λέγοντας τα πάντα, στάθηκε μπρος στο Γέροντα, με τα μάτια δακρυσμένα, το βλέμμα κατεβασμένο και την καρδιά συντετριμμένη.

Ο Γέροντας τον πρόσεχε επί αρκετή ώρα, και κάποια στιγμή του λέει:

-Θα ήθελες, τέκνον μου, να ντυθείς το άγιο σχήμα των μοναχών;

-Ω, ναι, πάτερ μου, το θέλω πάρα πολύ και στο σακκούλι μου έχω κιόλας τα καλογερικά ράσα.

Ο Γέροντας τον κατήχησε και, ύστερ' από την ακολουθία της κούρας, τον έντυσε με το άγιο σχήμα των μοναχών. Μετά του λέει:

-Πορεύου τώρα εις ειρήνην, τέκνον, και από δω κ' εμπρός προσπάθησε να μην ξαναπέσεις σε αμαρτία.

Τότε, πήρε συγχώρεση, έβαλε μετάνοια και αναχώρησε δοξάζοντας το Θεό.

Οι μοναχοί που παρακολούθησαν τα συμβάντα, έδειξαν την απορία τους και ρώτησαν αμέσως τον άγιο Γέροντα:

-Πώς γίνεται, τίμιε πάτερ, να εξομολογείται μπροστά μας τόσα πολλά, κ' εσύ δεν του έδωκες ούτε τον παραμικρό κανόνα ή επιτίμιο;

-Ω αγαπημένα μου τέκνα, τους αποκρίνεται ο Γέροντας. Δεν εβλέπατε τον φοβερό και λαμπροφορεμένον άνδρα, που στεκόταν εδώ εμπρός μας, και του οποίου το πρόσωπο ήταν σαν αστραπή και τα ενδύματά του σαν το φως; Αυτός, λοιπόν, κρατούσε στο χέρι του ένα χαρτί, όπου ήταν γραμμένα τ' αμαρτήματα του εξομολογουμένου· είχε ακόμη και μελάνι κ' ένα κοντύλι από καλάμι. Και καθώς ο άνθρωπος αυτός εξομολογείτο στην αναξιότητά μου και μπροστά σας τ' αμαρτήματά του, εκείνος τα έσβηνε με το καλάμι του. Αφού, λοιπόν, ο πολυεύσπλαχνος και πολυέλεος Θεός μας του τα συγχώρησε, ποιος είμ' εγώ ο αμαρτωλός και ανάξιος, που θα του βάλω κανόνες και επιτίμια;

Σαν άκουσαν όλα τούτα οι μοναχοί, κυριεύθηκαν από φόβο για τα γενόμενα και τα λεγόμενα. Έβαλαν μετάνοια στον άγιο Γέροντα, ευχαριστώντας και δοξάζοντας την αγαθότητα και την φιλανθρωπία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Και, γεμάτοι από θαυμασμό και καταθαμπωμένοι από τα ξένα και παράδοξα έργα του πολυεύσπλαχνου Θεού, αναχώρησαν από το κελλί του άγιου Γέροντα.

Πηγή: Π. Β. Πάσχου, *Αγγελοτόκος Έρημος*, Εκδ. Αρμός, σ. 74- 76.